Opuscula

TER TIARATUM
CAPUT
DEO, PATRIÆ, ECCLESIÆ
Ad ternas Aras: Salutis, Minervæ, Gradivi
JMMOLATUM,
CELSISSIMI PRINCIPIS
Illustrissimi, Excellentissimi, ac Reverendissimi Domini,
D. CASIMIRI
de ŁUBNA
ŁUBIENSKI,
DEI & Apostolicæ Sedis Gratiâ
EPISCOPI CRACOVIENSIS, DUCIS SEVERIÆ,
ORBE CORONARUM
Terno, & Æterno
ILLUSTRISSIMI, & REVERENDISSIMI
CAPITULI CATHEDRALIS,
REDIMITUM.
à devoto semper Celsitudini Suæ Collegij Cracoviensis Scholarum Piarum Apolline
Inter publicos Diœcesis applausus
ad Synodalem congressum vocatæ
Lauro Poëtica
ADORNATUM & ADORATUM.
Anno Septingentesimo Undecimo supra Millesimum,
Die 6ta Octobris.

Typis Marianis Clari-Montis Częstochoviensis.

ENCOMIUM

Celsissimi POMIAN.

I.

Non ſolus ſtudio Cæſar pugnabit utroq;
Bellica dum calamis ſuſtinet arma ſuis.
Łubienius gemino felix certamine POMIAN
Hinc Gladium Regnis commodat, inde Caput.

II.

Jn belli paciſq; Domo generoſior *Urus*
Felices Oleas, ſignaq; Martis alit.
Dum res Sarmatiæ Mavortibus utitur armis,
Et Caput, & fortes inſtruit enſe manus.
Vaginæ Caput inſtar habet, quo conditur Enſis
Dum Pax tranquillis excutit arma Lechis.

CELSISSIMO
PRINCIPI
Devota Carminis Conſecratio.

QUod Tua purpureas, PRINCEPS Celſiſſime, laudes
Muſa ferat, non Nos, Author es ipſe Tibi.
Quidquid enim cecinit, cecinit dictamine famæ,
Omne Tuâ, quod ames, fluxit ab arce decus.

Vis Tua verborum ſpirat, Tua geſta loquuntur,
Solus erat nobis compoſuiſſe labor.
Sed, quod ad excelſum non eſt par cura Tiaram,
Hic venit ex noſtra debilitate pudor.
Non eſt Dalmatici vitium natale metalli,
Id quod agens, opifex erret in arte, manus.
Nunquid Erythræas notat hæc injuria gemmas,
Quod, non ex recta lege, monile venit?
Materies igitur numeris patet omnibus apta,
Sed temerat meritas inſcia Muſa vices.
Nil erat augendum, ſed in illo quæq; colore
Munera debuerant, ut facis ipſe, dari.
Tunc benè ceſſiſſet noſtræ facundia pennæ,
Siſtere congenitas ſi potuiſſet opes.
Gratior Idalios ſua veſtit purpura flores,
Quàm quæ puniceo murice picta fuit.
Non ita Pactolo, virides aurata racemos,
Quàm proprio ſapuit, nobilis uva mero.
Quidquid id eſt, noſtræ quod poſſent addere Muſæ,
Non plus, ac Siculo gutta recepta ſalo,
Ingenio felix, Heliconia ſerta coërces,
Fertiliùs nulli laurea ſacra viret.
Si daret hæc æſtas Salamini pignus Homeri,
Inferior doctâ ſerperet ille lyrâ.
Si Lechicas exul peteret modò Tullius oras,
Impar conſilijs eſſet & iſte Tuis.

Irrueret præceps mentis Sophus ima profundæ,
Ex Euripæis fortè reverſus aquis.
Ipſe Syracuſius, fabricato ponere cælo,
Optaret ſolem Te Geometra ſuum.
Talis es, & tantis radiat Tua gloria donis!
Quid Tibi nobiliùs pagina noſtra feret?
Littus arenoſum ſterili quis adauget arenâ?
Aut Erimanthæum fronde recente nemus?
Da veniam PRINCEPS; ſtudijs audacia crevit;
Munus enim doctum, doctior ipſe, colis;
Et licet Aonio nullus, de fonte bibiſſe
Plus poterat, ſacram nemo ferire Chelyn;
Quod tamen ipſe potes, varios metiris ad æſtus,
Ex herbis Hybliæ mel legis, inſtar apis.
Hic, quod ames nil eſt, niſi Te pro nectare geſtet,
Obrepens noſtri vilior herba ſtyli;
Non Te nos gracili laudum comprendimus amne,
Tu, ſed opus meritis obruis omne Tuis.
Quod ſi contingat, leviores poſſe labores,
Ardua quos defert Muſa, placere Tibi!
Si legat & laudet depreſſæ carmina laurûs,
Os cæleſte Tuum, quas meruêre notas?
Quæ ſibi prætendent victuri nominis aſtra?
Illo laudari, quo tonat ore, Deus?
A quo Sarmaticæ gentes, & purpura quævis,
Ac bellatorum pendet arena Ducum.

Hoc jam Calliope securior omine laudis,
Ingreditur celsos officiosa Lares.
Dumq; silens stabit, vultuq; statuq; modesto,
Annue, purpureos ut cadat ante pedes.

Ad votum

Celsissimæ Illustrissimæ & Reverendissimæ
Dominationi Vestræ,

Obligatissimi

Collegij Cracoviensis,
Scholarum Piarum,

CORONA CAPITIS

Immolati DEO.

CÆlestes animos, Sanctæ conclavia mentis,
Augustam Superum requiem, cæloq; propinquũ
Verticis accensi lumen, quod grandis in omnes
Intellectus agit fœcundo sidere terras,
Et Princeps ratio solijs, impressa polisq;
Distribuit gemino, non impare lance, Trioni;
Vnde meant fusæ cultissima flumina suadæ,
Consilij vis magna fluit, fluit ignea Virtus,
Pontificale caput, vittis insigne, mitrisq;,
Tangere nulla tuis audet par gloria votis;
Nulla tuos æquat PRINCEPS Celsissime, sensus;
Qualibus utar ego studijs? quo fomite Delphi?
Vt tantas animi possim contingere dotes?
Quid de Te dicam? quod non excrescat adulti
Officium calami? quod non super otia Musæ
Inferioris eat? *virtus sublimior omni*
Inter sidereas vibratur acumine flammas,
Quam Deus ipse parit; nam pars est gratia quædam
Naturæ superûm, cui virtus sidera debet
Ablactata polo; quis aquas, commiscuit igni?
Atræis, rutilam lucem, quis junxerit umbris?
Idalio speciem, corvus, superaddere Cygno,
Atq; nivi fæx atra potest? quibus Attica Pallas
Virtutem meritis, non defæcata, coronet?
Mortalisnè feret labor, immortale serenum!
Quo nos, Te, calami nisu, quo mentis honore,
Credimus ornari? vilis Tibi sæpia pennæ est,
Et quævis phaleræ, Tua demere serta videntur,
Exuperat laudes nudo sapientia cultu.
Vt super Æolios Atlantica Culmina ventos,
Et quidquid pluitur, quidquid parit uvidus æther,
Vltra, prospiciunt nubes, intrantq; sub axem;
Sic Tua Cecropios supra, Latiosq; calores,

Excedit quævis vir tus meritissima laudes.

Ingenium, Virtus Lubieniana, supra est.

Eloquium quodvis supra, nitet inclyta virtus;
Stelligeras ingressa domos, Aulamq; Tonantis.
Nil æquale Tibi; quodsi me tangere fingam
Immensos apices laudum, si mentis acumen?

Quis dotes aliquot chartis cōpingere speret?

Quas Orbis, populiq; notas, risumq; merebor?
Angustis aliquot chartis, si stringere sperem,
Majorem regnis animum, cui Lechica prorsus
Arctos vasta minor, magnis vix clauditur astris.
Ortus, & occasus solis, divisaq; mundi
Machina, per centum gentes, quas Africa nutrit,
Quas Asiæ colles, Europæiq; recessus,
Americæq; sinus: chartæ breviore teneri
Margine deberent omnes, prælumque subire,
Si Tua complecti sparsæ compendia famæ,
Si Te, pro modulo, vellemus dicere, mentis.

Non oculis tantùm Virtus, sed & aure probatur.

Parvus enim, meritis limes foret ille Tiaris,
Quem præstant oculi, pupillaq; lubrica vulgi,
Dum spectant, laudantq; probæ certamina vitæ,
Si non innumeras extenderetur ad aures
Fama volans, partuq; sui satiaret honoris,
Extremos homines. Virtus sibi subiugat orbem
Exporrecta bonæ victuro munere laudis.
Sol, nisi virtutem puri, speciemq; caloris,
In se sumptus habet: quod in omni fervidus orbe
Æstuet, ac gelidas torrenti sidere terras
Effusus recreet, radijs hinc, inde vaganti
Lumine dispersis debet: quos terra retringit,
Et fractis auram succendit, provida flammis.
Sic plus auris opum, quam confert palpebra famæ,
Quando repercussis disseminat acta triumphis.
Sic reor esse Tuum, PRINCEPS Celsissime, mundum,
Quem gestis, famâq; tenes; præsentia gaudent,

Sentit Lubienā Sarmata noster opem.

Lumina Sarmatiæ, gemino quæ, littore vastæ
Balthidis, Euxiniq; freti, sua jura refrænat.
Gaudet regnator populus, Tua cernere facta,
Consilijsq; regi; gravidantur marmora, cedri,
Atq; frequens aurum, picturatiq; tapetes,
Opplentur fasti meritis, serieq; laborum,
Vultibus impressis fulgent; mollescere visa
Quæq; metalla, Tibi speciem quo firmiùs oris

Susci-

Suſciperent, opifexq; manus præcurrere ſenſit
Materiam, dum quæq; Tuæ ſtudet æmula formæ.
Mirantur cives pacatæ ſidera mentis,
Inter tot pluvias, tempeſtatemq; malorum;
Maturos ſenſus, decoctaq; verba tremiſcunt,
In quos advertis, Frons eſt, Tibi ſeria ſemper,
Eſt tamen & placido ſimul exporrecta ſereno.
Nil legimus magnum, niſi quod vis blanda tuetur. *Nominibus Magnis juncta eſt Clementia Princeps.*
Ingentes animos clemens attemperat aſtrum,
Diffunditq; boni radios; quibus amplius aurum eſt
Sed mens deterior, faſtu graviore laborant.
Ignavi latices queruloſo murmure clangunt
Qua per ſaxa cadunt; altiſſima flumina quæq;
Langventi, minimoq; ſono labuntur, & undant.
Tu, quo ſplendidior radias, quo clariùs ardes,
Hoc demiſſa magis, pronæq; modeſtia lucis,
Condit purpureos faſces, dominumq; Tiaram.
Affatu miſeros facili dignaris, opemq;
Ipſe manu propriâ, miti ſermone profundis.
Omnibus indulges animum, mentemq; paratam,
Nutibus afflictæ toties ſuccurrere plebis, *Affulget blandi nimiùm Lubentiæ oris.*
Munifico quoties voluit torrente foveri.
Quàm ſuaves oris Charites! quo nectare morum
Eſt offuſa Tuis exercita Curia ſacris!
Quàm dulcis ſuadentis honor! vix dicere fas eſt;
Hoc, quod Principibus mitris eſt rariùs, in Te
Pulchriùs effulget; ſunt hæc miracula quædam
Pontificis vitæ, quæ non communis adæquat,
Magna licet virtus; *omnes propè poſſe nocere,*
Omnes nos tumido faſtum ſpirare rigore, *Quilibet eſt ſævire potens, ſed rarus amare.*
Res docet; & multo procul ebria ſanguine tellus;
At qui munificus, qui ſit ſine bile Tyranni,
Suavis & auguſtus pariter, rariſſima phœnix.
Rex leo, temporibus longis, formidine cautâ,
Incluſus caveæ, dextra mulcente Magiſtri
Fit cicur, hunc modico ſtimulat vetus ira cruore
In rabiem, criſpatq; jubas, & ſuggerit ungues,
Eſſe feram natura docet: componimur arte
In ſvaves habitus, quos excutit ardua cervix.
Non hæc alta Tibi mens eſt; ſine fellis acore

Innatâ bonitate viges, quâ semper eâdem
Cernentis populi fruitur satiata voluptas;
Assiduâ gaudes auri, gemmæq; procella
In quosvis superûm cultus & templa pluisse,
Quasvis imbre manus pretiosæ sortis inundas.
Nam quod opûm cumulis, altaria splendida turgent,
Cælestes donis reficit Lubienius aras.
Quod tot muneribus, Cives, Clerusq; receptis
Pæne fatigatur, Tuus est, qui depluit imber,
Munifici pia signa Ducis, Te sacra loquuntur
Marmora, sublimesq; tholi, divesq; supellex
Authorem, Numenq; suum, Tua munera sunt hæc,
Quolibet es PRINCEPS terræ fæcundior usu;
Nam licet Hesperij sylvis gemmantibus horti,
Dulce ferunt pretium; brumali tempore cessant:
Maturumq; semel, tantùm, decerpitur aurum;
Nescio quàm pinguis fœcundaq; gleba petatur
Vnius æstatis geminâ vix messe tumebit.
Triptolemi bene culta semel nisi flavet Eleusis;
Autumnus dat poma semel, collesq; falernos
Vnica decoctis recreat vindemia botris.

At Tua perpetuis vernat clementia donis,
Munificis vernat dextera larga bonis.
Æternâ propè messe cales, nec deficis unquam.
Gratia quæq; prior trahit, instauratq; sequentem.
Hybernos etiam soles Tua sustinet æstas,
Frugiferæ largæq; manûs seu defluis auro,
Seu Ceres evacuat plenos argentea culmos.
Quid fructus, quibus alma tument altaria, dicam?
Quos jacis in populum varias quos spargis in Vrbes
Exemplo suadâq; potens? quâ lege coërces
Hæreticos sentes fideiq; novalia plantas?
Russia quàm frugi cælo, Te Præsule facta,
Cùm Tibi Chelmensis submisit colla, Tiaras?
Rupicolæ, quàm mite, truces hausêre Falernum
Nectaris ætherei? qualis vindemia Cleri
Vaveli legitur clivis, ubi Cracius orbis
Pontificis fert jura sui; Tibi terra Scepusî;
Hæreticas cohibet Prĩceps Celsissimus artes
Et quæ nunc radiant cælestibus ignibus Aræ
Templaq; jam debent, quod nostris cura Ministris
Cessit & Hæreticum non vastat Mænia ferrum.
O quam fructiferis Christi pia vinea sylvis

Prin-

Principe ſub tanto non deprædata virebit!
Quam pretioſa ſeges cultos Tibi veſtiet agros,
Cùm procul hinc lappas & adultera ſemina falſæ
Arcebis fidei, quæ jam tot Regna Thronoſq;
Vbere ſectarum ſatis infecêre cicutâ.
Id tamen inſigni Princeps dulcedine linguæ
Non gladio, ſeu falce paras; *vis apta morarum*
Præcipites frangit, duros patientia mollit.
Munera ſtraverunt validos, ceſſere minaci
Imperio timidi; ſic, quod violentior ignis
Perderet, armatæq; manus, clementia ſervat,
Et mora diſſimulans vitium, quod ſæpe videtur
Crudiùs eſſe recens, celeris rigor obfuit iræ;
Et quævis hominum, puto, feſtinatio cæca eſt.
Cunctator Fabius melior, quia clarius omne
Perſpicit, & certo demum diſcrimine plectit
Exitiale malum. Viridi dum ſurgit in herba,
Felicem glebam reſecabile gramen adeptum,
Vix inter tenues Cereris dignoſcitur ortus,
Quòd patiens tolerat, ſuſpenſâ falce colonus,
Et permittit ali, quamvis lac pinguius agri
Hauriat, optatæ ne lædat germina frugis.
Hoc Tua Pontificis præſtat ſapientia curæ,
Lentus, & impetui parcens, in crimina ſævis;
Ardes, abſq; rogo, quem perfida turba meretur.
Oſtendis, non tingis atrox in ſanguine ferrum.
Iudicium, non mulcta placet; legeſq; ſeveras,
Fulgura, non fulmen, lances, non lancea ſervant.
Vaginæ Caput inſtar habes, quod ſuſtinet enſem,
Et condit, quoties utendum eſt vindice ferro.
Quod ratio, non quod ſvadet gravis ira, probatur.
Hinc Tibi tot laudes populi, tot marmora ponunt
Quot ſervas, reddiſq; polo ſine ſanguine mentes:
Victima ſervatæ, PRINCEPS, ac

Plus gravibus verbis quam ſtricto proficu enſe.

Vtitur auguſto nutu, non vindice ferro.

Victima, Civilis Princeps, ac ara ſalutis.

ARA SALUTIS

INcido marmor grande, perennibus
Geſtis notandum, quod ſuper, hoſtias
Ter mille regnorum, Sacerdos
Inſtituat Tibi gratitudo.

Non hic cruentâ cæde bidentium,
Non sumptuosæ sanguine victimæ
Litatur, id vulgi macellis,
Et rudibus, nisi, servit aris.
Ignava tabo Numina sordeant,
Quæ mugienti de pecudum grege
Vix separari contrahiq;
In Tyrios voluere tauros
Non bos, sed patiens est victima Iuppiter ipse. *Hìc ipse sacris colla securibus*
Submittat igni Iuppiter abstinens;
Nivalis Hæmi, Tauricæq;
Hìc Dominus; iaculoq; certa
Soror Gradivi, quidquid Eryx colit
Samosq;, duram sentiat asciam
Dum fracta iam cervix peremptæ
Hæreseos truculenta nutat.
At nostra laurus Principibus Mitris
Annexa, lætis frondibus induet
Aram coronarum capacem,
ŁUBIENIÆ pia serta frontis.
Innocuæ superis, munera gratæ manus. Cruoris expers dextera gratiùs,
Quam quæ jugosas pasta per ilices
Armenta suffocat, beatis
Cælitibus manus immolabit.
Hæc Tibi devotæ ponit reverentia plebis,
Immemores alitura dies, in marmore fixo.
Admista est pietas, sertis; ita fana triumphas
Hæreseos, majora Tuis ut lumina gestis,
Exemploq; ferant: satis aspexisse sedentem;
Insignis morum probitas de pectore spirat. Is de fronte pudor spirat, de pectore candor,
Hæc morum gravitas, permistaq; gratia verbis,
Majestas oris summo protecta decore,
Circumfusus honor, placidi dulcedine vultûs,
Vt Superum probitas in Te descripta legatur.
Non sic Pieriam res musica temperat artem,
Cùm variâ certare placet, sub Apolline, voce,
Nunc molli miscere gravem, modò rursùs acutæ
Iungere depressam; fervet discordia concors,
Svavibus Aonias recreans concentibus umbras.
Maxima virtutum Te simphonia venustat,

Quas

Quas sua distingvit species; diversaq; longè
Est alijs ratio; quædam pugnare videntur,
In Te conveniunt omnes, dulciq; tenore
Exsatiant oculos, avidasq; feruntur in aures.
Quanta sit ambitio magnis virtutibus inde,
Quod meruere Tuæ PRINCEPS CELSISSIME, dici,
Quod Tyrio radient ostro, comitesq; Senatum
Introeant Tecum, quod in isto pectore regnent,
In quo cura poli, Patriæq; trophæa quiescunt,
Quis satis expediat? *virtus privata minoris*
Esse solet pretij; plus exigit illa decori,
Quæ summo nitet alta throno. Num tanta lucernæ
Flamma Cleantheæ Danaas exterminat umbras,
Quanta Pharos totam quæ detegit una Syenen?
Lux quamvis eadem lichnis nutritur utriq;.
Gemmam stare super ferrum pudet, incubat auro.
Lanaq; Sidonio meliùs sub murice floret,
Quam sanie maculata rudi, res crescit honore;
Virtus officijs Procerum speciosior ardet.
Quos Tibi, pro tanto summæ probitatis amore
Congeret imperium fasces? quæ præmia cælum?
Non quod ames auro meritum, curasq; refundi,
Aut dotes aliquâ Superum mercede pacisci,
Contentus fulgere Tibi, sphærasq; mereri,
Sed quod in extremos pietatis semina fines
Projecisse voles, & Te, Tua templa vigere.
Est equidem magnis hæc indivisa ministris
Mercedum, lucriq; fames, turpiq; catena,
Libera quantumvis adstringitur indoles orbis
Respectûs, vel opum; quæruntur præmia gestis;
Tu nisi virtutem propter, virtutibus instas,
Atq; Deum, non astra petis; non divite censu,
Sed meritis, non mole mitræ, sed pondere gaudes;
Indignaris opum plebeio carcere claudi,
Quam sua captivat pedicis onerosa cupido;
Immunem pietas luxu Te servat ab omni,
Non auro virtus gaudet sed pinguibus aras
Dotibus exornans, reddit sua Numina terris.
Quidam vel Dominis gaudent servire, vasalli,
Vel si nobilitas princeps onus excutit illud,

Concentu svavi Virtus Lubienia fervet.

Crescit honor magnæ cum Magno murice, dotis.

Virtutem Princeps, non propter præmia quærit.

Mercedes, quosdam, lucraq; magna movēt

Imperio frēnans alios, sibi subditus ipsi.

Non pudet ingenij vacuos, animiq; minores,
Imperium tolerare sui. Nam purpura servit
Ambitui, quæ regna jugo populosa coercet.
Tu soli parere Deo, non sortibus ullis,
Non Tibi contendis; recti lex imperat una.
Novisti, nil esse probæ magis utile menti,
Quam si privato non excæcata favore,
Aspiciat, quod sola jubet, sine funere, virtus.
Nemo dari poterit, cui magnis consona votis
Omnia succedant; nulli fortuna favebit

Fortunæ cõstans gratia nulla fuit.

Perpetuò plausu; sed si nunc blandior ore
Arrisit, mox fronte minax data gaudia turbat.
Lassaq; Sysiphio curarum pectora morsu
Consumit graviùs. Nemo sic providus unquam,
Quem sua consilij vis non intensa fefellit;
Conatusq; bonos, sit testis cautus Vlysses,
Eventus pressere mali, nil floret ubiq;.
Aut si continuos ferat ingens aula triumphos,
Non deerit qui carpat opes, namq; æmula magnis
Accubat invidiæ, Procerum conatibus, ansa.
Tu nullis odiis, nulli potes esse retectus
Invidiæ, gestu felix, & amabilis omni;
Nec sentis, si fortè datur, quæ sauciat aura.
Propria, virtutis veræ est, animiq; potestas,

Invidiæ voces, non curat magna potestas.

Contempsisse minas, viles nil pendere voces.
Si qualcunque feras, generosior educat ira,
Dum jaculo venator atrox, canibusq;, cubili
Se pressit, movitq; suo: formidine nulla,
Lento respiciunt oculo jaculumq;, canesq;,
Imò nec aspectu morsus dignantur inanes.
Sic fluctus tumidâ dum tempestate movetur,
Irritus assultat scopulo, sibi noxius ipsi,
Dum fractus resilit, qui grandes integer undas
Appulerat saxis; Vano perit ira latratu.

Contemptu quævis superat cõvitia Prīceps.

Qvidquid id est, quod mite volet turbare serenum,
Qvô lædi possent alij, Tua gloria, PRINCEPS,
Despicit, & solo contemptu vindicat ansam.
Fortunam servire jubes, & legibus uti,
Qvas dederis, non quas Tibi sors præscripserit ulla.
Consilij spes certa Tui; quodcunq; probaris:
Even-

Eventu gaudere ſuo, palmâq; videmus.
Quod reprobas, præſens, & inevitabile damnum
Afferet; æternis Tua par ſententia juſſis.
Id Tibi ſublimis, nec in omni PRINCIPE durans
Indulſit ratio ſtudij, terſæq; Minervæ,
Quæ longis quæſita viis, cauſaſq; per altas,
Supra communes hominum Te tollere ſenſus
Quodlibet ingenium ſupra luctatur, & effert.
Non trahit hærentem dubiâ caligine mentem
Per prærupta labor, non ſunt umbratica quædam
Et confuſa, Tibi, diverſis dogmata ſectis,
Clariùs obſcuros naturæ lumine nodos,
Quam fixis oculis alius perrumpis, & intras.
Et quamvis vario mens eſt diſtractior uſu,
Templorum, Patriæq; bonis intenta, poliq;,
Sic tamen, uſq; hodie præſentes, luce perenni
Circumfers ſpecies, quaſi nunc Euboa bibiſſes,
Ore recens madido, pereuntis flumina rivi.
Aut velut Angelicus Tecum loqueretur Aquinas;
Idq; gravis, celoq; nitens facundia flore
Promovet, & lingvæ vis admiranda diſertæ eſt.
Alloqueris vulgus? ſvaviſſima mella loquentem
Audijt; & dulci perfunditur æquore ſvadæ;
Conſulis imperio? Tacitus, Cæſarq; ſepulchris
Exiviſſe ſuis; librorum tota ſupellex
In Caput aſcendiſſe Tuum, digeſta videtur;
Abdita depoſcit Princeps? mens diva vetuſtos
Theſauros aperit rerum; miracula verbis
Intertexta Tuis, Lechicum tenuere Senatum.
Exhaurire volet populus memorabile pectus?
Æqvora ſiccabit, validos exhauriet amnes;
Et quoſvis citiùs fontes, arcana profundi
Pectoris haud tanget; minor eſt hoc Nereus æſtu.
Curia judicium petiit? Themis ipſa rediiſſe
Creditur, & ſanctum formâ meliore Tribunal,
Imperfecta ſtupet, meritis fervere triumphis.
Dignius auguſtæ proſcripto Codice, leges,
Inſedere Tuum Caput, implacabile noxis;
Quam; ſi vel tabulas auro gemmiſq; refertas,
Vel Numidûm dentem, tegmen regale, tuliſſent;

Ingenij cælſæ radiant in Principe dotes.

Præſentes ſpecies, alter Aquinas, habet.

Omnibus impendit Prĩceps ſua dona triũphis.

Ad

Ad Canones, Canon ipse redis, Decreta, stylumq;
Aulæ Pontificis, pro Majestate Latinâ,

Civilis juris Pontificiiq; capax.

Vt promptè recitas, sic justa lance tueris.
Plus à Te, calamoq; Tuo, quàm dixerat olim,
Iustinianus habet, scriptis in juribus æqui.
Quo Tibi prodigio Tarpeius adstitit orbis?
Quâ Tiberis surrexit aquâ? quo Roma stupore

Hospes in Ausonia splendidus Urbe fuit.

Suspexit mentem? veteres cùm splendidus hospes
Lustrabas Latii palmas, & serta, Tuisq;
Ingressus mediam Tiberini Martis arenam,
Augebas sertis; quales Theoria triumphos,
Defensas gavisa theses, tibi struxerat uni,
Ingenio subvecta Tuo? Longæva Platonis
Tempora, Socraticam tussim, canosq, sophorum

Ambiit exculti laurea sacra Caput.

In studiis annos, primo sub flore juventæ
Vicisti, brevibus transcendens omnia lustris,
Integra qvæ neqveunt illi per sæcula scire.
Vix meliora ferox trabeatæ Romulus Vrbi,
Dardaniusq; senex, poterat vovisse trophæa;
Purpurei stupuêre Patres, tentamina mentis
Conatusq, Tuæ; laudavit summa potestas,
Ter sanctis onerans caput immortale coronis.
Quodq; Dei factum nutu, ventura docebunt.

Antistes summus, fuerat tunc æmulus illi.

Æmulus in studiis fuerat sociusq; laborum,
Qui modo Pontifici sceptro regit optimus Vrbem,
Regnorum, superûmq; Parens, quem totus adorat
Orbis, & in placido CLEMENTEM nomine sentit.
Par vigor ingenii, fortesq; ad summa lacerti,
Portendunt superos, ingentia promere jussa,
Par virtus, animusq; Tibi, regnare togatis
Patribus hinc posses, qvod ab ipso Numine pendet.
Tunc nisi laurigerâ studiorum tectus in umbra,
Tarpejos colles, vestigia maxima Regum,
Calcabas oculo, vel mente superstite libris.
Qvidsi jam Latio radies accensus in ostro?
Non desunt Tua gesta, Tibi, generisq, vetustas;

Par gravibus jussis, imperioq; Caput.

Suffragantur opes; nec Te prudentior alter,
Nec melior Dux esse potest. Retroacta coarctas
Sæcula principibus fastis, præsentia vincis
Sidere virtutum, præbes exempla futuris.

Tali-

Talibus imperium, felix Ecclesia, cedat,
Qvos pietas, & Pallas amat; decet Infula princeps,
Saepiùs adtractam super alma volumina frontem,
Vtilior Patriae, quo jus auctore triumphat.
Qui frenare potest aptâ ratione, quod obstat;
Qvàm, qvem purpurei Proceres, exesaq; stipat
Nobilitas senio, sed nulla est gloria mentis.
Tu PRINCEPS utroq; viges, Tibi fama perennem
Aram, quâ Tiberis laurentibus affluit undis,
Erexit, quae nunc quoq; dicitur,

ARA MINERVÆ.

GErmen Idaei, proba saxa, collis,
Sypilum marmor, lapis Apennini
Verticis, quidquid tenet obsoletis
Roma columnis:
Quidquid in fastus Iovis, atq; doctae
Palladis vexit mare Caspianum,
Quidquid Ægyptus colit, in perennem
Crescat acervum!
Littus Hetruscum, Tiberina laxet
Ora, quae nostrae monumenta famae
Fluctibus lambent, ubi laureatam
Ponimus aram.

Lubieniae Tiberis conservat serta Minervae

Instar undarum, fluit erudito
Amne sermonis, liquidosq; sensus,
Lingua facundi Ducis, aestuoso
Sufficit orbi.

Facundo liquidū manat ab ore fretum.

Obruit terras valido profundae
Nereo suadae; vaga consulentis
Gratiae Tethys, per aprica regum
Fluctuat ora.
It per immensos populare campos,
Auribus vulgi pelagus receptum,
Summa regnorum iuga, bellicasq;
Potat arenas.
Svavior, dulcis vice manat Hyblae,
Vnda doctrinae, reficitq; sacros
Caelites; largis in amaena currens
Templa fluentis.

Vnde, vicinas premet ara ripas,
Crine flaventi Tibris, ut diserto
Tullius noster Tiberina pulset
Ostia fluctu.
Docta, victuro fluet in colosso,
Quam Quirinalis bibat urbs frequenter,
Fama, LVBIENII, memor insepultæ
Principis aulæ.

Fixa manet suadæ fama disertæ suæ.

CORONA CAPITIS

Immolati PATRIÆ.

CVm sub Aventino primordia talia cælo,
Inter Apollineos, PRINCEPS Celsissime, lucos,
Ad sacræ Themidos fasces, & jura Quirini
Cæsaris exsudas, Daphnæâ fronde revinctus
Augustum, solersq; Caput, quo celsa recumbant
Sidera terrarum, meliùs quàm Iuppiter olim
Fertur Athlantæos gravis insedisse lacertos,
Quô cunctæ sapiant gentes; regumq; coronæ,
Absq; sua, motu misero, ratione laborent,
Amens perpetuâ titubet vertigine mundus,
Curarum, geminiq; fori, sub tegmine baccæ
Temperiem quærens, populari torridus æstu,
Cum sic Hesperiæ spiramine pasceris auræ,
Fama calens, gelidam pennis velocibus Arcton,
Theutonicas prægressa domos, Boreamq; niuosum
Permeat, & Lechico restingvit in æquore flammas;
Aut magis accendit, brumâ flagrante, nivesq;
Nubibus hybernis clausas, ardore recenti
Indolis excelsæ, prorsus solventibus astris.
Non minor est animi, quàm, quem parit ignea frontis
Lux Hyperioniæ, populis hyemalibus, æstus;
Emanans virtus, speciem dat utriq; calori.
Imò ferè citiùs glacialia corda resolvit,
Ingenij felicis honor, quàm Cynthia lampas,
Aut interceptæ brumali frigore flammæ.

Romuleâ, Princeps, Doctor in Urbe stetit

Fama refert claros redimitæ frontis honores.

Indolis accensæ, soli par, æstuat ardor.

Nec

Nec tenui canit illa sono, vel inanibus alis,
Splendores animosa Tuos, sed commodat ora,
Milleq; contribuit lingvas, quibus Arctica regna,
Ac obturatas Aquilonibus increpet aures.
Æs vocale tubæ, tantis non sufficit astris.
Cantaris populo, fervet Tua fama per Vrbes,
Inveheris Patrij solijs, ac cordibus orbis,
Laurigero jam crine nitens; dant esseda lingvæ,
Dant tibi Cæsareos civilia pectora currus,
Quamvis hospes adhuc, alio sub sole moraris,
Latius imperium famæ est, quàm sæpe minori,
Vt stringi patiatur iners; habet arida fines
Post tot aquas, Isthmo Thetis inclinata recumbit,
Omnia frenantur certo moderamine sceptra,
Fama per immensas spatiatur libera terras,
Mœnia clausa fugit, strictos prætervolat enses.
Audiit egregios regnatrix Patria sensus,
Quos de Te, Tua fama dabat, Latioq; teneri
Sarmaticum sidus, se spe nisi divite ludi
Ægro corde ferens: volucres jubet ire ministras
Sub juga, Romuleum curru petitura Senatum;
Iamq; pares aderant Aquilæ, sed Lechia tristem
Dissimulans animum, priùs alti sangvinis ortus,
Quot meritis fulget, quæ præmia reddita jactat
LVBIENIÆ gens celsa Domûs, quæ debeat ultra
Munera, quot census illi, vacuasq; curules
Perspectura, vetus *Pomianorum* limen adire
Destinat, ut magno compenset læta Nepoti,
Si quid abest, quod justa volet lex addere sertis,
Quod divi meruêre Patres; huc dirigit axem,
Purpureis torquens Aquilarum colla lupatis,
Sollicitâ sibi mente gravis; volat impiger ales.
Non aliter Libicis, catulum matura cavernis,
In saltus Arabes, Gætulave saxa leæna,
Hæredi Nemeæ metuens, ne debilis ungve,
Infirmæ cervicis adhuc, sed cædibus audax,
Insidiis pateat, cane circumventus acuto,
Hæret, an hunc secum rapiat, potiùsne relinquat;
Et voluit duxisse simul; sed tutiùs antrum,
Quà felix prædâ, quæ sunt armenta propinquis

Absens invehitur Civilia pectora Princeps.

Fama per immensum crescere sæpe solet.

Anxia detento pro Principe Lechia Romæ.

Pomianiæ pulsat limina celsa Domûs.

 Valli-

Vallibus, unde ſuam catulus bene nutriat iram,
Explorare prius placuit cautamq; locari.
Sidereis Patribus; celſam dant ſidera ſedem,
Quâ ſuper impoſitus ſtellanti baltheus axi
Suſtinet Heroum geneſes, inſignia terræ,
Tot ceras, Proceresq; ferens, quot bruta, ferasq;

Zodiacus Procerum Stemmata clara tenet

Zodiacus geſtat, quæſitæ ſymbola laudis,
Exuvias palmæ, nitet hic juba fulva leonis,
Hic aries rutilo criſpatur velleris auro,
Pluraq; purpureus quæ luſtrat Stemmata Titan,
Et ſignat memores Divis heroibus annos.

Hic quoq; Łubienij felix nitet aula Bisōtis

Thariadæ ſua facta fides, cui germinis aſtra
Promiſit, ſanxitq; Deus ſoboleſcere ſtellas.
Hic quoq; ŁVBIENII radioſior aula *Biſontis*,
Inter puniceos cæli magis eminet ignes,
Æternæ ſtationis opus, quô lumina gentis,
Poſtquam Civiles meritis obiere labores,
Aſcendunt, ſvavi reſpiratura quiete.
Quo belli, paciſq; decus, quo ſangvinis omnes
Comportantur opes; nil præter ſidera ſpectes,
Solâ luce Domus generoſi cingitur *Vri*.
Huc Aquilis evecta ſuis, trepidante Boote,
Hæmonias arcente nives Iove, Lechia venit.
Fulgurat accenſo Domus exornata ſub *Vro*,
Mille coronarunt faſces, tenet oſtia virtus,
Vmbrant ſerta fores, ſpolijs ſuper incubat Heros,
Æthereis fluit aula bonis; glomerantur honores

Intrat Łubieniam Patria læta Domum.

Pomianij, conſtans quibus eſt cuſtodia templi,
Et ſe præpediunt, nimio creſcente tumultu
Ante pedes, dum quiſq; prior vult tangere plantas
Quiſq; ſtudet Lechiæ ſceptro dignante levari.
Patritias mentes tenet Empirea poteſtas,
Hic niſi ſola licet ſimulacra videre Parentum.

Łubieniæ fuerat Prīceps Vienavia aulæ.

Atq; quidem primos *Vieniavius* ipſe triumphos,
Quem vis Herculeâ major, meliorq; lacertus
Adjuvat, edomito dexterrimus inchoat *Vro*,
Laude Bohemorum celebri; vir fortis, & acri
Pectore reſpirans Martem; florentibus annis,
Inter Alemannos Aquilis victricibus enſes,
Sæpe latus, poſitis, nudus perruperat armis,

Con-

Contentus virtute tegi; maturior ætas
Eſt impenſa thronis; aliquid tulit inde Paternæ
Cura Domus, ſed mens inter propylæa ſepulta.
Dumq; per incultas exercet robora ſylvas,
Iam ferrum, jam rete feris in prælia tendit,
Occupat immanem dextrâ bellace Biſontem,
Atq; ſuo ſiſtit, pulchro certamine, regi.
Bellica dos, hæc eſt, duris aſſveſcere ſertis,
Et quos Thrax metuat patienter ferre labores.
Fabricijs ad aratra, togæ, faſceſq; volarunt.
Moxq; jugum pecudes, mox preſſus ſenſerat hoſtis.
Imò, Palatino virtus ne ſterteret oſtro,
Multi, Cæſareos habitus, & munera lauri,
In gremio poſuêre Iovis, labor evocat agri,
Ampla triumphali ſulcantur jugera dextrâ;
Agricolæ reges, Dictator ruſticus Vrbis.
Proxima *Perſtinius*, forti Mavorte, theatra
Et claris animat geſtis; huic Regia, portas,
Caſtra, manus reſerat, comit victoria frontem.
Hujus in obſequium Moravi luctantur honores,
Et Regum proclivis amor, magniq; favores.
Vaſta patet Domino tellus; Dodonia quercus
Cæditur, ut ſpatio celſæ deſerviat arci.
Vnde Domus fuerat Perſtinia, dicta Baronum,
Sic, qui fulmineo crinitos enſe Sicambos
Fregerat, armatâ detruncat teſqua ſecuri
In palmas, & ſerta ſibi; qui cladibus Albim,
Norica barbaricis infecerat æquora Cirris,
Quærit in accenſis æterna piacula ſylvis,
Dum locat, erectos turritâ mole, Penates.
Non minus hoſtiles cuneos, quam robora cautus
Et ſævas cicurare feras, deſertaq; luſtra,
Fertiliore ſolo, lectis donare colonis.
Redditur armenti patiens, prius aula leonum,
Triſte fit Vrſorum, regio pecoroſa, cubile.
Fortior eſt virtus, primos quæ manat in Ortus,
Et ſe patritiæ, magno cum ſanguine, genti
Integra transfundit, quàm quæ pereuntibus annis
Ægra cadit, putriq; iacet conſumpta vigore
Vilis honor, partis Atavorum laudibus uti,

Regibus & bellis, propriusq; impenditur arvis.

Indomiti floret victor Vienna-vius Uri.

Exercet duris ſe virtus Martia factis.

Perſtinius, Gentis gloria magna Baro.

Nobilitas quævis primævo fervet in ortu

Provectos numerare gradus, at in otia solvi
Pectoris ignavi, nullos perferre labores,
Quos sua posteritas dignis imitetur arenis.
In veteri putres sordent uligine rivi,
Longiùs immotis quoties stagnabitur undis;
Limpidior, qui fonte novo fluit, alveus exstat.
Iungitur his, Divæ trabeatus originis hæres,
Tam svadâ, quam Marte potens; ita frangere muros,
Primus obire dati castrensia munera belli
Pro signis certare suis, perrumpere vallum,
Excubias tolerare graves, in prælia totis
Viribus impendi, postremus cedere campo,
Vt populum mollire probæ dulcedine linguæ,
Consiliis fulcire thronos, spectare futura,

Armorum, svadæq; bonus viget arte Philippus.

Præsentiq; malo doctâ ratione mederi,
Præteritis statuisse modum, præcurrere fati
Ingenio majore vias, in quæq; *Philippus*
Iussa Boleslai, casusq; venire paratus,
Dux in consiliis, exemplo miles in armis.
Civica tunc vidit pietas, quid posset in aulis;

Aulicus insignis mollia verba fugit.

Non tulit effusas argutis ille susurris,
Non lenocinio quovis, palpare coronas;
Non atrum niveo scelus investire colore,
Quod virtus, quod Numen amet, svasitq; deditq;.
Namq; solet valido levis assentatio visco,
Sæpe tenere thronos; pronis detractio sceptris
Accipitur, livorq; nocens, dum creditur omni,
Quod cum laude fluit, flammæq; libidine verbo.
Virus adulantis penetrat præcordia lingvæ.

In Miecislai cum conjũge regna vocatur.

Expers hujus erat, tacito nec in amne susurri
Lambere consvevit, regalia corda *Philippus.*
Vnde Miecislao, dum regia poscitur uxor,
Flos Cechij Dambrowká soli, *Perstinius* aulæ
Præfectus, lumenq; suæ, Lechæa, Bohemis
Sidera, sideribus miscet, laus certa nepotum.

Gnesnensẽ decorat Princeps Bosuta Tiaram.

Hinc trabeæ, gentesq; meant, hinc conscia laudum
Gnesna, Tiarato fuerat gavisa *Bosutâ*,
Principe qui Patrium decoxit murice florem,
Atq; citò Lechicis Primas maturuit astris.
Tunc tener, admisso fidei libamine, PRINCEPS
Exer-

Excrevit, tunc Gnesna suas solata querelas,
Cum Dux, Pontifices tantus radiaret ad aras.
Castaliis immersus aquis; Sycionia Pallas,
Non tot oliviferas, alit in certamina, frondes,
Non tot in umbroso laurentia serta Bicolle
Luxuriant, quot scripta pij meruêre Bosutæ.
Spes raris concessa viris, ut sanguine magno, *Rarò divitijs juncta Minerva fuit.*
Ac opibus, titulisq; simul, simul indole celsâ,
Et studiis niteant, hinc quos ita finxerit æther.
Illis perpetuos debet Respublica fasces.
An non est Pyrois potior, qui calcat adusto
Stelligeras acies cornu, flammatur in astra,
Quàm stabuli rudioris eqvus, gemmantibus ire
In pompam phaleris, si par est cursus utriq; ?
Innumeros tegit alta quies sub marmore Patres,
Quos musis cecinisse netàs; tamen omnis in uno
Vieniavio Łaßtek Domus exantlata recumbit,
Quæ grandes Proavos, plusquam ter mille recenset
Pars est sæva manu, pars cultæ munere linguæ,
Exporrecta procul, pars sertis splendida recti,
Nemo diem numeret vacuam præstantibus actis.
Ipse Parens Princepsq; Domus, sic colligit ævum *Vieniavius Łaßtek, mutato nomine Pomian.*
Anterius, majora suis ut reddat in annis.
Ceu dispersa vago, Balthis, quæ flumina rivo,
In se conversis, quibus effluat, aggerat undis;
Immenso tumet alta freto, pecus omne profundi,
Cæruleo Thetidis spumans in tergore ludit,
Donec in innumeros discriminet æquora fontes.
Quodsi fraterno sitibundum sanguine ferrum
Aspersit, non inde suos tumulare triumphos,
Non tot gesta potest; sunt & civilia serta, *Compensat meritu funera facta suu.*
Sunt animi laudes, quibus ille refellitur error.
Nonne Remus cecidit? tamen almæ Romulus Vrbis
Est caput, & toti PRINCEPS inclaruit orbi.
Sæpe gravi meruit cælestia fulmina facto,
Et durâ cervice pati, qui crimina deflens,
Æthereos ignes, lachrymâ mærente, coërcet,
Atq; probus Superis Electus inungitur oris.
Sat fuerat pœnæ, Capiti junxisse Mucronem,
Qui mox pro Patria rigidè certaret, & aris;

Qui, tot Barbaricos rubefecit cædibus agros,
Quot Tanais, vel Hebrus vel adegit Bosphorus enses,
Vt consangvineæ maculas extergeret Vmbræ,
Correxit sua fata polus; pro funere fratris,
Dum tot Præsuleos, illo de stemmate fasces
Ornavit, tribuitq; viris. Quo sidere morum

Gnesnensis Princeps est Vlostiborius Aula.

Gnesnensi Cathedræ jam *Vlostiborius* arsit ?
Hic præter Proavos, & rectefacta Parentum
In reges, regniq; jubar, virtute mereri
Ipse sua, tantam voluit non sorte, curulem.
Eloquio tenuit populum, non ore venusto,
Pondere verborum, non mollis nectare linguæ,
Flore pudicitiæ, quàm murice comptior ostri.
P*luribus oris honor, vel Avitæ gloria famæ,*

Multi divitijs celsos venantur honores.

Dictatoris amor, vel opum congesta facultas
Ad trabeas struxere viam, sed rarior hic est,
Cui divina simul virtus suffragia cessit.
Ille licet Proavis fultus, tamen optima duxit
Ornamenta Mitræ, sanctis in moribus addi.
Sensit honor regum, quali profecerat usu
P*omianiæ* dotis, quanto fervore salutis;

Se de Palatiná Nicolaus Prīcipe floret Syradia.

Vnde Palatinis *Nicolaum* fascibus auxit
Syradius quâ floret Eques, sinuosaq; Vartæ
Flumina, vernantes saturant uligine campos,
Regni sacra Themis, qua terræ parte recumbit,
Illius tunc cura fuit; cessere nocentes,
Improba delituit sine lege protervia vulgi

Defensor legum, Iustitiaq; fuit.

Iudice sub tanto; Patrium qui commodat ensem
Iustitiæ, cui tota fori certamina Dicte
Amoto Minòé daret, daret Æacus urnas.
Ille, rigoroso qvoties clangore tubarum
Excivit Mavors, pharetrati cornua Daci,
Primus signa tulit; proprijs in sumptibus arma,
Milleq; sustinuit clypeos, qui libera plebis
Pectora defendunt, ultrò servire paratæ.
Illo bella refert Duce, non inglorius Heros.

Iura jubent, Patriæ quosvis impendere census.

Nempè, fides procerum nitidis assveta trophæis,
Non opibus, non parcit equis, cum sangvine sortes
Immolat, ut quosvis Patriæ tueatur honores,
Dum sceptrum, sacrosq; Lares, arasq;, focosq;

Gen-

Gentili pietate tenet. Leo Martius ungue
Surgit in adversum pressis rugitibus hostem,
Vt vetus asservet catulis, regnoq; cubile.
Hic quoq; succumbit calamus, quis dicere fortes
Audeat Heroas? quæ Taurica bella fuerunt
Absq; triumphali *Pomianæ* lumine dextræ?
Quæ non signa sui replevit gloria Martis?
Sed rudius Patriæ subtraxit nomina tempus.
Iam videat, quicunq; volet spe vivere famæ,
Quanta ferunt memores hinc detrimenta triumphi
Quod Pallas neglecta jacet; num Daunia plures
Ferre viros poterat, qui dextro robore munus
Exercere sagi, qui possent sceptra tueri,
Quàm Lechicæ gentes? tamen hic intersecat algens
Multos fama duces, quia præli rarior usus.

Pallade neglecta perit omnis gloria palmæ.

Post tot præruptas æterno funere palmas,
Ingens Sarmatici spes Thesaurarius orbis
Effulget, vitiumq; ævi compensat honore,
Andreas Lechico radians ŁVBIENIVS auro,
Ille refert, quod lapsa decus suppresserat ætas,
Ille coronarum sic utitur auspice gazâ,
Vt nunquam ductor, nunquam sibi miles ademptum
Virtutis pretium justa mercede doleret.
Hinc tantus Mavortis honor, pugnacibus illa
Disciplina fuit, sine quavis labe maniplis,
Vt non tam miles, quam moriger esse senator
Quisque videretur; Centurio signa pudoris
Prætulit, accinctus Tyro, venatur amores,
Et qvivis solitâ sub lege gregarius ivit.
Quis non speraret certæ spectacula palmæ,
Sub tanto Patrii Clypeo, Tutoreq; census,
Nil puto commendat melius Regesq;, Ducesq;,
Quàm castigato dum permeat ordine miles:
Non uvæ, non durus ovi; seges integra floret;
Hostili spolio lætus, non evocat iras
Agricolæ, dum justa videt stipendia solvi.

Andreas Regni spes Thesaurarius una.

Compensat belli justâ mercede labores.

Castigatus Eques gloria magna Ducum.

Cernere ponè licet, spirantem incendia belli,
Fulmineâ virtute Ducem; Persejus implet
Desuper arma viri, maculoso tergore panther,
Cassis torva *Caput* præfert animosius *Vri*,

Łubienius Pomian Casimiri strenuus Hector

In ſignum, quâ gente ſatus, quo ſanguine crevit;
ŁVBIENIVS *Pomian*, *Caſimiri* ſigna ſecutus,
Immortalis amor Patriæ, decumbere lecho,
Et dulcem ſvaſit per vulnera reddere vitam;
Horret adhuc frons plena minis; in pectore clades

Choynicia ſidus Nobile clauę perit

Choyniciæ ſpirant, ceu nunc quoq; bella cieret,
Ac inter medios deduceret agmina Pruſſos,
Theutonicus Prædo crucibus, diriſq; vovetur;
Ille calet! ſacros qui lætus, & integer hoſtes
Vrgebat clypeo, qualis tot fregerat enſes.

Cãpeſtres patiens belli perferre labores.

Nullus eô tolerare famem patientior unquam,
Aut perferre ſitim, quoties res bellica juſſit,
Arridebat hyems, incommoda dulcia Martis,
Campeſtris fuit horror honos; ſudare, calere,
Indefeſſa tegi nebuloſo pulvere membra,
Miſceri turmis alacer, fortiſq; volebat.

Gloria ſceptrorũ virtus animoſa ruinis.

Felix imperium, quod in aſpera fata ruentes
Frenat, non adigit cives, quibus ipſa dat æſtrum,
Non quærit virtus; ſudor, non languida cordi eſt
Mollities, epulas Mavortia ſupplet egeſtas.
Fulmiger ignavos fœtus ubi comperit, aſtro
Degenerem turbam, nido procul excutit ales.

Svẽtoslaus amor Patriæ Łubienius Heros.

In ſeriem Proavûm, præſtantibus excita geſtis
Affert fama virum, cui largo ſerviit ære,
Et vaſtis fortuna bonis; cui ſidera regni,

Illi grande decus, fuerat Zapoliccia cõjux.

Ac Patriæ Patres, peperit *Zapoliccia* Conjux
In Natis, Lechicum qui replevêre ſenatum.
P*ſtrokoniæ* flos illa Roſæ, nexuq; propinquo

Cujaviæ Præſul, Frater Pſtroconius, ipſi Cõſobrinius erat.

ŁVBIENIIS ceris, ſociata hinc Infula Princeps
Cujaviæ fuerat, *Mathiæ* Præſulis inquam
Conſobrina ſoror; ſenſit, quo Lechia Cive,
Quàm benè cognatis floreret curia ſertis,
Seu pacem, ſeu bella volet: nil acrius illo
Sub labaris, craſſo turpatos pulvere vultus
Pulchrum ferre decus, galeis compingere canos
Deliciæ fuerant; inter Civilia vota
Ore loquens docto, Tripodem non verba ſonabat.

Sit pretio lingvæ bellica juncta manus.

Conſilijs hic aptus erit, cui dextera linguæ
Concurrit meritis, nec quo plus conſtat ametur,
Quâ melior palmâ; Priamei bruma capilli.

Non

Non satis Iliacos curarum sustinet æstus,
Hectoreâ cessante manu; probat author utrumq;
Civibus, & belli par *Sventoslaus* arenæ.

Mathias Princeps ardet Gnesnensibus astris.

Altiùs his, rutilo simulacrum murice fulget,
Quod Princeps Primasq;, Lechis à regibus alter
Possidet, atq; gradu, tantùm minor eminet uno.
Vndiq; Purpureum distinguit gemma Tiaram;
Vndiq; contribuunt radiantia sidera luci;
Vix aliquo gestu, notisq; coloribus ipse
Inferior sceptris, sed non animoq; sacrisq;,
Qui reges post astra creat; dubioq; relictum est,
Cui potior sit cura throni, soliumne tenenti?
An pro patriciis certanti legibus aulæ?

Sarmaticos Reges, Gnesnea Mitra creat.

LVBIENIVM tunc regna Caput sensere, quid orbi,
Quid templis, Patriæq; daret. Gnesnensibus aris
Eximius, domini centum tulit oppida juris,
Quæ, vel muneribus crebris, vel dote refecit.
Admonet instructo supplex Miechovia cætu,
Quis Pastoris amor; Vanconia prædita muris,
Tutaq; perpetuo sancti custode sepulchri,
Funereis laudes *Mathiæ* librat ab umbris.

Munificæ vivunt clara trophea manus.

Quid? quod in æterno producere marmore sculptum
Lovicii Pelicanus amat? quo pectore gaudet
LVBIENIVM nutrire genus? dum templa perenni
Relligione colit, ferit ipsos turribus axes.
Iactat Chesma suæ, jactat Posnania dextræ,
Munificum pelagus, nec enim tot Bugius undat,
Aut Oderæ vagus humor aquis, quot larga *Mathiæ*
Nat donis effusa manus, quot gemmat ubiq;
LVBIENIIS Cleri Divinior Ordo tributis.

Illustrat Prīceps largis altaria donis.

Quidam Præsuleis Gentiles censibus aulas
Opplevisse volent; sacro res Patria splendet
Proventu melior; servit pia gaza propinquis,
Et necdum natos cumulant delubra Nepotes;
Sub vittas uterus crescit; priùs accipit infans
Fænora, quam lucem; sacraria vastat egestas;
LVBIENIVS toto superis impenditur auro.

Opplentur sacris limina multa bonis.

Iungit opes animi, cultæq; oracula svadæ
Purpureus Frater, lux *Stanislaus* Avorum,
Infula quem Plociæ, quem comit purpura Regni,

Stanislaus apex Patriæ, cui Plocia servit Purpura.

Ingenione magis? quàm ſanctæ munere vitæ?
Divitiis Patrum? quàm quæſtu divite morum?
Legum, quàm ſtudiis cæli? juriſne? vel æqui

Suſtinet Officijs Lechia Regna ſuis.

Plus ſpolio clarus? ſit Lechia Regia teſtis,
Cujus in officiis totos exegerat annos,
Seu Regni geſtans Aquilas, ſeu vota Senatûs,
Sveticus ardenti poterat ratione liquari,
Horreſcens Aquilo nivibus, niſi turba rebellis
Pejores animo, fidei, motûſq; procellas
Hauſiſſet, domini jam tum pertæſa lupati,

In Sveticis Regi Comes ingens adſtitit oris.

Quando *Sigiſmundo* fidus comes ille cohæſit,
Per Batavas evectus aquas, ut Gothica regna
Flecteret Hæredi, ſed vis armata negavit.
Aggreſſus Patriæ curas, ita cuncta peregit,
Vt vix ſpes hominum quid par præſumere poſſet,
Perficeret nullus; ſublimis acumine mentis,

Ejus virtutum ſidera magna nitent.

Quodlibet ingenium, celſo Diademata niſu,
Privatos animi requie ſuperare, modeſte
Viſus, in affectu Genitor: projecerat infra
Omnes rara ſui comem ſubmiſſio Cives,
Majeſtate, ſupra ſummas exceſſerat aulas.

Albertus ſpecimen laudis columenq; Paternæ.

Ad tantos Superum Myſtas accedere debet,
Inſuper *Albertus*, pulchræ virtutis amore
Inſigni pietate docens, plus eſſe, mereri
Ardua, quàm tumido conſcendere culmina faſtu,
Quem tot Pontifices tituli, totieſq; ſupremus

Præpoſitus comis Pultoviæ templa regebat

Invitavit apex, nec inanem fecit orexim;
Pultovias ædes meritis, non ære ſubivit.
Obſequium, non juſſa tulit; divæq; curuli
Præpoſitus, ſolum meminit præſtare miniſtrum.
Succedunt alij ſolijs; de fratre Tiaras,
In fratrem celerat, transfuſa Nepotibus ara
Cognatiſq;, manu vix non hærede tenetur.
Quidam ſub ferulis in maxima Numina creſcunt;
Ille ſuos Fratres, bene geſtis grandibus implet,
Non titulis, unus ſtudium ſibi vindicat æther.
Nondum laſſa fames magnis Heroibus Orbis;
Confertur novus author Avis, ſpes celſa *Ioannes*,
Lætus opum, decorumq; domûs, cui pronus in arma
Ire calor, duroſq; libet captare labores

Eximius ſtudijs belli, pacisq; Ioãnes.

Caſtrenſis palmæ; vigiles educere noctes,
Ductores virtute ſequi, ductoribus eſſe
Exemplo, laus prima fuit; quis fortior illo
Incubuit gladiis? immanes vertere Thraces,
Reſtaurare aciem lapſam, quis amantior unquam?
Sub galea Dictator erat; pro milite Conſul,
Æque conſiliis, ac belli munere felix.
Novit enim, *magis alta regi faſtigia pennis*,
Quàm clypeis; ſtrictos ratio plus adjuvat enſes,
Quàm caput imperij mucro; benè plura geruntur
Auſpicio capitis, quæ vix dant arma, manusq;,
Dum fortuna ſolet, vires excreſcere major.
Quis numerum gentis? Proavos, & Nomina, juſto
Æquarit calamo? mortali dixerit ore?
Quot Patriæ, fortes indulſerit author Olympi
ŁVBIENIA de ſtirpe viros? quam pulcher in armis,

Luce Sigiſmundus magna flãmatur in aſtrum.

Dotibus excelſus, Tyriâ ſpectabilis ardet
Luce *Sigiſmundus*, cui tot ſua dextra triumphos,
Exuvias fortuna parit, tot ſanguinis aſtra
Auguſtus ſuccendit Hymen, tot Pallas honores,
Quot ſperare nequit laxis ſudoribus alter.

Innumeros ſociat proceres Opaccia couſors

Hic decus immenſum, tercentaq; lumina Patrum,
Dilectis ſociat conſors *Opaccia* tædis;
Par Hecubæ Priami, minor eſt Lavinia Teucri,
Quamvis Heſperias, hæc Troibus obligat urbes
Ilia Duces Aſiæ, cognato fædere jungit.

Celſæ Palatinus Derpati ſplendet ab Urbe.

Derpatum, Latii cives, Trojæq; rependit
Noſtra Palatinis, quo nomine ſplendida fulget,
Deliciæ Procerum, celſarum gloria matrum.
Intrat ŁVBIENIAS bellax Curlandia ceras,
Addit purpureos Princeps Maſovia faſces,
Tota *Sigiſmundo* cum conjuge Lechia cedit.
Nempe, *Maritales ſibi maxima culmina nexus*
Innodant, ſociantq; thronos, quod ferrea compes,
Aut centum claſſes alijs plerumq; negarunt.
Iungit honeſtus Hymen, quod trux Bellona neqvivit.
Aurea fax ipſis incendia commodat aſtris,

Syradium meritis recreat Vexillifer orbem

Quâ celſæ caluêre Domus; hæc fædera jam fert
ŁVBIENIVS Noſter; quantos Vexillifer enſes,
In Threſſas acies, & avari prælia Daci

Duxerit, & quali sibi laurea constitit ausu,
Quo Patrias defendit opes, satis audiit orbis,
Syradios Equites cùm sub sua signa vocaret.
Hæc astris simulacra *Bison* præsentat Avorum,
Quos jam sidereæ Cælo admisere cohortes
At qui Sarmatici curis, opibusq; Senatus
Permiscentur adhuc, illos manet

ARA GRADIVI.

Erigitur vi vi Heroibq Ara Gradivi.

NOn hæc Olenij prælia Tydei,
Aut pelles rigidas fulmineæ suis,
Non fert ara Leonis
Horrorem Thèumesij;
Cadmeos cineres, bellaq́ respuit
Scissi Mulciberis, qui geminos Duces,
Vno sanguine natos,
Vno non patitur rogo.
Sphyngis præda triplex, aut miser Ædipus,
Lernæ monstra, sacris ignibus abstinent,
Quos hæc Ara Gradivi
Sertis Principibus parat.
Raptus Annibalis, mensa, capacibus
Cannarum modijs, gemma Quiritium,
Et quidquid dat iniqua
Belli causa, sit hinc procul.
Solos illa Duces sustinet, integer
Quos accinxit amor Regis Olympei,
Quos spes Patria, palmæ
Pulchris urit honoribus.
Huc post edomitæ bella Propontidis,
Attonsa gelidi cæsarie Gothi,
Eluctabitur acri
Boguslaus *acinace.*

Boguslaus opem Patriæ dat acinace forti

Illum mille faces Martis, & Istrij
Arcus, frugiferæ serta Podoliæ,
Illum læta sequentur
Defensæ freta Balthidos.
O! quot Barbarici jam metuunt Duces,
Quanto purpureus Vistula sanguine

Belligéro replet Generalis milite castra.

Vndat,

Vndat, quando pedestres
Exercet Patriæ manus.
Quæ sentit Boreas ire pericula,
Optaretq; suis cautibus indui,
Cùm ŁVBIENIVS instat,
Turmis rursus Equestribus.
Æquâ sorte nitet, sed Patriæ rei
Felix consilijs, plus modô prospicit,
Inter devota Mathias
Thesaurarius otia.
Illi Syradius cedit Eques suos
Cum nummis animos; fulget honor Domûs,
Largis horrea donis,
Replet messis Eleusia.
Quidquid ŁVBIENIÆ celsa Prosapiæ
Sertorum meruit Gloria, Martiam
Comportatur in Aram,
Æternum Lechiæ decus.

Mathias Patriæ fama, jubarque Domûs

Syradiū floret modò, Thesaurarius oris.

Dum spectat tantas pensatq; Polonia laurus,
Fortia ŁVBIENIÆ tercentum pectora Gentis,
Ire jubet celeres in Daunia regna ministros,
Quos fovet alta sibi, sacrum Domus, agmen Honorum,
Vt revocent Celsum sub Patria tecta Nepotem,
Ipsa retrò properat meritas auctura Curules.

CORONA CAPITIS

Immolati ECCLESIÆ.

IMperium Lechiæ studio vehemente seqvuti,
Immensam generante sitim, spe clara videndi
Præmia laurigeræ frontis, grandemq; Pomiani
Sanguinis Heredem, celeres ad Tybrin Honores
Appulerant: quæ dona paret, titulosq;, Togasq;
Patria, venturo quæ fama procacibus alis
Excitet, ac avidas votis exerceat Vrbes,
Quo desiderio flagrent excelsa Parentum

Łubienij, Latiū properant ad Tybrin honores.

In Patriam Civis poscitur ire suã.

Atria, commemorant; Vix persvasêre molesto
Conatu precibusq; Tibi, ne longius ægræ
Difficili reditu Patriæ promissa teneres.
Ne Te Roma sibi majoribus ureret astris,
Et Vaticano, PRINCEPS Celsissime, regno.

Mille pios obices, Tarpeja Curia jecit

Innumeris retinet Tarpeia Curia donis.

Obstiterant fasces, orabat purpura supplex,
Et sacro voluit mentem frænare Galero,
In Tua, posthabito Tyberi, ne regna meares.
Instabat Latium, sed vis innata Nepotem
Flexerat ad Proavos, & debita munera Lechi.

In Lechiam, Regni præmia multa vocant.

Venisti: quæ serta statim! quot grata Tiaras
Regia detulerat! quantâ servire curuli
Ardebat fortuna Tibi! sed tutius altam
Irritare famem meritis, & laude putabas,

A minimis, Princeps, ordiri fascibq ambis.

Quam sumptis explere mitris; à sede minori
Incipis, atq; gradus omnes, regniq; labores
Præteriens, longo solium suspendis amore.
Imus in excelsos apices, non turbine venti
Abripimur; iustam liquefactis Icarus alis
Ambitiosus habet cerâ fallente ruinam.

Ex humili petitur tramite, magnus apex.

Quis volet Æmonium, Tyrinthius Hercules Ætam,
Ex Amphioniis saltu conscendere campis?
Aut de Taygetico pede vincere colle Timolum?
Ascensu superanda levi, non præpete, quævis
Culmina; planities, lento quæ vertice surgit,
Mitior, in summas plantis luctantibus arces,

Præcipiti fortuna brevis, quæ sub volat alâ.

Mollia non subitis præstant fastigia clivis.
Hinc est, quod multos spes oppressere ruentes
In præceps, avido qui surrexêre volatu.
Annosus vix signa vigor dat parva colonis,
Qualiter in molem distenditur esculus ingens;
Degeneri præceps humore cucurbita crescit.
Et quoties sicco Phæbi depascitur æstu
Immatura seges, vacuâ nisi pallet aristâ.

A minimis, in summa volas testudine tardâ

Ascendit meritis Princeps, non præpete voto.

Ambituum, sed dote celer, volucriq; Minervâ.
Insequitur Te magnus honor, non anteit unquam;
Servum, non Dominum pateris, cui gloria major
Est meriti semper, quàm spes augusta Curulis.

Hoc

Hoc ſuperis commune tenes; nam ſede moveri,
Inq; locum migrare loco, niſi creditur Author
Vi Deus, ac operæ pretio; quo providus intrat
Inſolitos Divina pedes operatio præſtat.
Progrederis merito, Patriæq; laboribus Aulæ,
Non pede ſuſpenſo, quo debeat ordine figi,
Quo calcare thronos, quo ſumma cacumina faſtu.
Primitias fert ara Tui, quam Cracus honeſtat,
Atq, tribus redimit Cathedræ Tua cæpta Coronis.
Sic aliis fuerit ſatis incepiſſe minori
Res herbâ dignas, quæ vix in ſerta vireſcunt,
Et plerumq; rudi moriuntur ceſpite læſæ:
Te primo diadema triplex commendat in ortu;
Ambigitur, quod ferre prius, quo comere malis
Tempora, jam lauru, juriſq; nitentia fronde.

Inter Prælatos Craciás ſplendeſcit ad aras.

Exornat Cathedram trina Corona ſuam.

Qvantos invidiæ ſtimulos! quæ prælia PRINCEPS,
Faſcibus innumeris dederas! ubi Cracius ille
Te meruit facilem titulus; tamen omnibus unâ
Refractaris, opum contemptor, lege modeſti.
Nam quemcunq; ſacri titulum dignaris honoris,
Ter priùs imperium, ter eburnea ſceptra mereri,
Ter diadema voles, ut vim virtutis adæquent.
Arriſit pietas tanto ſuffulta Miniſtro;
In terras revocata Themis, quæ juris, & æqui;
Te profeſſa Ducem, cauſas Tibi tradidit orbis,
Et toties Lechicum ceſſit, minor ipſa, Tribunal,
Craciacis quoties Iudex ès miſſus ab aris.

Iudex ad Regni legitur bis terve Tribunal

Quid tunc præſtiteris? cùm Pieris aula tacebit,
Omnia ſe dixiſſe putet; moritura Threiſſæ
Iphigenia Deæ, fluctu graviore doloris,
Obruit, exceptum Danais Agamemnona caſtris,
Cujus ut infandos Timantia redderet umbra,
Obtexit niveo frontis velamine luctus.
Sic Tua, quo major, plus dos amat alta ſileri.
Mox hinc Pontifices Caput inſedere Tiaræ,
Et viſa eſt acies Tua frons auguſta fuiſſe
Vittarum, quæ ſe valido petiere duello,
Vnaq; ſidereis aliam pepuliſſe ſtudebat
Auxiliis, ſed quæq; Tuo ſudare triumpho,
Quæq; perennanti voluit ſuccumbere palmâ;

Certant de tanto, Cæleſtes vertice Mitræ.

Viribus illarum, Tibi pugnabatur, & aris.
Omnis honor belli victrici cedit arenæ,
Emathijs hucusq; viret sua laurea campis,
Quæ Pompeiano fuerat prærepta Quiriti,
Xerxæis alitur Marathonia gleba triumphis.
Actiacæ referunt Augusti præmia ripæ,
Vtq; suos iactat, sacer Acrocorynthus honores.
Cannis, Pœnus atrox, decus incessabile fixit.
LVBIENIÆ fronti, quidquid tulit infula quævis
Prima Caput vitris, exotica regna coronat Sertorum floret, quæ se pugnantibus illis
In stadium dederat; Lechicas præcurrere mitras
Ausa fuit, Graijs excedens Tænia regnis;
Non tamen avelli poteras hoc murice nobis;
Sat tibi Bistonii possessum viribus hostis,
Ille Craci Cælũ feret Suffraganeus Atlas. Ius servare vetus, titulumq; fovere tiaræ,
Cum Tua poscebat noster suffragia Cracus,
Et defessus Atlas, melioribus astra lacertis
Herculis imposuit sancti; latuisse volebas,
Ac humeros tantæ prorsus subducere moli,
Angusto satur orbe Tui, tunc fulgida tinxit
Purpura suffusos inopino sanguine vultus,
Dedignatur eos divina modestia fasces. Confuditq; magis trabeati sidus honoris,
Quàm vel in exiguam Divæ sacraria mentis
Lætitiam, fastumve tulit; tunc visa pudori
Gloria, submissoq; genu cæleste vocatur
Subsidium, ne forte Tuis irrumpere votis,
Absq; poli nutu, superiq; juvamine cætus,
Tanta videreris sacræ fastigia sedis.
Cogi debueras, ut onus tot fascibus auctum
Vicerunt magnæ jura modesta preces. Susciperes, cui sancta parem Te fama recenset,
Sed virtus moderata negat; vix infula vicit,
Atq; Patrum sublime decus, populiq; precantis,
Vt suffragari Cracio paterere Tiaræ.
A magno superûm sceptro fluit alta potestas,
Tutior, à superis infula quæq; venit. *Tutior oblatas exercens iussibus aras;*
Quæ populi, regumq; manu defertur, onusta est;
Nam vel ad intuitum stricti plerumq; favoris,
Vel lucro svadente venit, cùm deneget omnem
Pontificum maturus honor respectibus aurem.
Ipse sibi creat astra Deus, quæ proxima lucent
A su-

A ſuperis, vix præter eum quis tangere poſſit,
Quod ſidus, quâ parte locet, quo margine Sphæræ.
Gaudebat Cracius Myſtam ſpectare, Tiaras,
Partiriq; ſuos Tecum cupiebat honores,
Iam tacitè ſpirans Tua, quæ mox, træna ſubiret.
Invidit Te Cheſma Craco, ſupplexq; beatum
Præſuleæ ſolium PRINCEPS Tibi ſubdidit aulæ.
Detulit Orbatæ gemmantia ſidera Vittæ,
Et Roxolanas numeroſis cenſibus Vrbes.

Sanctior Antiſtes cedit Chelmenſibus aris.

Sed nec apex regni, nec honor ſublimior oſtri,
Purpureæ nec opes Te pertraxêre curulis;
Solus amor, Græco ſciſſæ diſcrimine gentis,
Quàm Latio, gravibus ſtudiis unire trioni
Optabas, juſſit Cheſmenſes tollere faſces.
Excepit Te læta ſuum Ruthenia Patrem,
Quem timuit Dominum, formidine gaudia vulgi
Submotâ crevere magis; quidcunq; juberes,
Fida manus placidos non execrata lupatos

Pertrahit ad Latiam, Schiſmata, Græca fidem.

Obſequio flagrante tulit; quem cedere malles
Legibus, & veteres Orientis ponere ritus,
Diſcinctumq; feræ ſtygis abjurare furorem,
Quo procul Euphrates, quo Caſpia littora fervent,
Suſtinuit Tua juſſa libens, ſocialia Romæ
Fœdera jam paſſus, quæ longior abſtulit ætas;
Nec plus Graja fides, nec abhinc mens ſciſſa probatur,
Omnibus ardor erat miti parere Tiaræ.
Tu ſimul auguſto ſignaſti vellere pectus,
Quod mittit Tiberina Domus, quod convenit Agno
Ieſſeidæ, redditq; ſuos hoc munere Myſtas,
Incaluit virtus animi, vehementior æſtus.
Præſulis exarſit zeli; majore laboras

Pontificum vellus, Ieſſeo fertur ab Agno.

Templorum ſtudio, probus eſt Tua cura Sacerdos.
Iam precibus placare Deum, jam divite thuris
Nube placet; collapſa ſtudes è pulvere tolli,
Aut nova Spartano de marmore ſurgere templa,
Innumeras dotes, oneratăq; munera Gange,

Munifico templis, Prĩceps, effunditur auro.

Pactoli rutilas imitantia vaſa procellas,
Et quidquid vel gleba parit, vel ſuggerit æther,
Iungis, ut æterno repleas altaria cenſu.
Hæ ſunt, quæ radiant in ſede bivertice gemmæ,

Larga manus, curaq; poli, laus summa Tiaræ.

Cura poli, promptæq; manûs effusa facultas
Comit utrumq; labor; sed pluribus otia tantùm
Attalici fasces, & res genuêre supremæ,
Ceû mollem nutrire, foret nisi nata, quietem,
Et non sudores Melibæis purpura cirris,
Aut quasi plus opibus, quàm civibus alma potestas
Invigilare suis, in adepto debeat ostro.

Fata dum reddūt Cathedrā vacantem Administrator pius, orba Craci Regna solatur reficitque Princeps bis prece victus

Dum sic Chelma Tuis felicior utitur astris,
Mæstâ fronte Cracus, gemino se funere tangi,
Pontificum passus, bis Te Tutore fovetur,
A nulloq; sibi tolerat solatia ferri
Te præter; miseri Tu lenis tædia luctûs,
Ac orbum Cleri, par es recreare Senatum.
Forte recusabas, sed tristibus ille querelis,
Institit: o! rerum columen, Laus fertilis arctos,
Vittarumq; Parens, jubar exequialis honoris,
Affer opem, viduumq; pius compesce dolorem.
Qui tot templa simul, tot fræno stringere gentes,
Vrbibus, ac terris blando lucere sereno
Sufficis, ad magnum nostras admitte laborem
Pontifices curas; numquid pudor esse ministrum?
Astriferumq; Craci, trabeatis viribus axem,
Præsuleâ librare manu? tot in obvia flectis
Munia submissos habitus, & commoda vulgi,
Me tantùm tolerare nefas, me ferre gravamen,
Solus ego Tibi spretus honor? quid vilius egi?
Quod crimen, pœnamve luo? Succumbere tantis
Luctibus orbati, PRINCEPS Celsissime Craci
Debueras; superasq; Domos, sacramq; curulem
Craciados Cathedræ, funestas ferre ruinas,
Atq; laborantem, laus est Tibi prima, Tiaram.
Sic ubi Navali pelagus Mavorte calescit,
Fax belli miscetur aquis, si fortè propinqui
Excutitur tumidum clavi moderator in æquor,
Impleràt socias vires, regimenq; juventus,
Imperio non tuta suo; miseratus eorum,
Suppetias offert, alia de classe Navarchus;

Chelmēses Craciasque simul, bene dirigit aras

Itq; rati conjuncta ratis, dux unus utriq;
Talis erat Tibi cura Craci; Chelmensibus æquè
Vaveliq; sacris, justos partiris amores.

Fre-

Fregerat infestus Rupensem Iuppiter arcem,
Cæcos sacrilegi jaculatus fulminis ignes,
In sanctas ædes, turritaq; tecta *Cathedræ*,
Qvem vel ab Æoliis, trux exhalatio saxis,
In rabiem pepulit, clausumq; exire furorem
Nube cavâ jussit; vel hyems infestior Arctos,
Hyberno subitum direxit ab æquore bellum,
Invitumq; Iovem rubeis ardescere flammis,
Ægras concutiens auras, irata coegit.
Sive Tuis voluit labentis machina cæli
Incubuisse humeris, seu quovis omine factum
Est alio, Tibi cessit honor, Tua dextera totam
Sustinuit molem, majoriq; læsa refecit
Tecta Domûs sumptu, quàm laus antiqua ferebat
Vltro sæpe malis immania fata laborant,
Heroum memori quos afflixêre triumpho.
Imò Dei quædam iussu fluxisse videntur,
Non ut in interitum fastigia prodita volvant,
Sed virtus, ut magna locum, stadiumq; merendi
Inde ferat; gravibus palmæ crevêre ruinis,
Ac ipso melius flexæ sub pondere frondent.
Ni pia, Phlegræi tentassent sidera Fratres,
Quis Iovis esset honor? quæ tellus fulmina nosset?

Fulmineus sacrã concusserat impet9 arcem

Restituit Princeps, damna trisulca, manus.

Heroũ pulchris cedũt mala quæq; trophæis.

Indignatus abhinc, ubi fusæ munera dextræ,
Tot curas Rectiq; faces, tot vidit aperti
Pectoris innocuas dotes, quòd longiùs absens
Chelmensi tenerêre throno, Patriumq; Tiaram,
Non nisi supplicibus tutari planctibus ires.
Et modò Sarmaticum Regem, modo diva Quirini
Atria sollicitans, tali Cracus ore precatur:
Nullane sunt nostris constantia Numina votis?
Nil meritum, justæq; preces, nil profuit ingens
Virtutis pretium! solos, quos porrigit Aula
Vtraq;, ferre decet, non quos egi postulo Mystas?
Intercepta Craci, pronis oratio sceptris,
Quæ Te Principibus Mitris, Craciöq; Tiaræ
Præficiunt, meritamq; jubent parere curulem
Splendida Præsuleis onerant conchylia gemmis.
Exultare Cracus magno de Præsule cæpit,
Lætitiâ populus, festis clamoribus Vrbes,

Ut sibi jam regnet supplicat ipse Cracus.

Craciadis Prĩceps init fastigia Mitræ.

Lætitiâ populo, totaq; terra fluit.

Sarmaticus ſvavi celeuſmate perſonat æther,
Æſtuat ignivomis Tua PRINCEPS

ARA TROPHÆIS.

Calliope rutilam ſplendoribus excitat aram.

ARam non ſolitis excitat artifex
Trullis Calliope, quas domitor freti
Neptunus Phrygijs mænibus intulit,
Cùm res cingeret Ilij;
Quas Phœbus, ſuperûm iuribus obſequens,
Vrbi Dardaniæ, poſthabitâ chely,
Impendit, valido Laomedontia
Stringens aggere Pergama.
Sed nunc ŁVBIENIIS dedita plauſibus,
Illas Muſa capit; currite ſidera!
Ignes, aſtrifero vertice quos tenet
Atlas, currite fulgidi!
Reſpiret Lybicus, ſub vacuo ſenex
Cælo, dum vigiles cedere ſenſerit
E cervice faces, lucida corpora,
Erecto melior iugo.

Concurrũt variâ ſidera quæq; face.

Laxo crine nitens lucifer aureus,
Et ſol, & niveæ cornua Cynthiæ,
Intertexta polis Gnoſſiados comæ
Cedant ſerta, ŁVBIENIO.
Quidquid purpureo fluxit ab ubere
Iunonis dominæ, lactea pignora,
Quidquid ſtelligeris Eridanus vadis
Aſtrorum tolerat capax.
Clarus Mænalij portitor eſſedi,
Arctos bina ſuis promptior axibus,
Fratres Tyndaridæ, quidquid alit favens
Æther, deſuper affluat,
Sed triſtes lachrymis Pleiadum genæ
Orionq; minax, Olenium pecus,
Et quæcunq; faces ſunt rigidæ, ſacris
Secernantur ab ignibus.
De tot ſideribus ŁVBIENIO Duci
Aſſurgat cumulus, fauſtior ignium,
Præſentetq; polo, quanta ſit inclyti
Virtus, famaq; Principis.

Ceitant

Certant astra pari lumine, cum Iove,
Mentes sidereæ, certat honor mitræ.
Incorrupta pij gratia pectoris,
Confundit rutilum jubar.
Accendet niveos ipse sibi dies,
Si Phœbus renuat; vos tamen aureum,
Illi, conspicuis sidera cinctibus
Illustrate meridiem.

Sidera virtutum clago Iove, pulchrius ardent.

Nec tantùm Cracius lætis concentibus orbis,
Et Vaveli pulsatur apex, externa juventus,
Arctoi Proceres, promiscua turba coloni,
Et aliis etiam cumulant Tibi gaudia terris.
Omne volet parere solum, suspirat habenas
Quæq; Tuas regio; nec eum contemnis amorem,
Sic humiles populos, ut avitas suscipis Aulas.
Communem Te regna Patrem, Dominumq; salutant.
Quæ Tibi cura gregis? quis veri Præsulis ardor?
Quæq; Tiarati Capitis vigilantia? cernit
Hæc, quam Roma probat, Cleriq; Senatus adorat,
In Cracia Synodus per Te quæ ponitur Vrbe.
Celsus honor Cathedræ tanto sustollitur actu,
Res sacras ubi Te simul & se Iudice firmat.
Gaudent Templa suos aræq; redire decores
Et quod iniqua manus, belli, fatiq; potestas
Subruit, in primas iterum consurgere sortes,
Ritus Divini, legum, Canonumq; statuta
Hoc se muniri Synodali robore spectant.
Quodve sacer populus præsens, leget atq; futurus
Sancto, prudenti dicet Te Præsule factum.
Exerceris amor gentis, spes optima Regni,
Insigni virtute domi; Tua Curia templis
Indistincta nitet, veroq; simillima cælo est.
Nam Deus alloquiis, Phæbo, Lunaq; stupente,
Consuescit, fruiturq; Tuis; Tibi junctus ubiq;
Incola perpetuus conclavia sancta tuetur.
Turbari nox sæpe suam mirata quietem,
Gemmantesq; tori, dum pulsu quolibet horæ
Campano pia lingva sonat vocalior ære;
Mens accensa polo, tenebrosa silentia torret,
Cælestes animum flammant in sidera curæ.

Principis Imperium gens peregrina capit

In Cracia Synodi Congressum destinat Urbe

Ipsos exæquat Curia sancta polos.

Tota nitet magnis vita decora bonis.

K Nun-

Nunquam de molli ſurgentem lucifer oſtro
Te vidit, vigil ante diem, Tithonia ſpectat,
Seu precibus, ſeu fortè libris, ſtudiiſve vacatur.
Tempus idem ſomno, ſupereſt quod ab ordine rerum,
Impendis, ſeu blanda tepent ſpiramina veris,
Seu Leo maturis ſua ſigna caloribus urit,

Vix aliquid ſomni cura laborq; ſinit

Aſpera ſeu glacies rigidis Aquilonibus horret;
Vix ſpatiis ſtat quinq; ſopor; nec hic integer unquam,
Quem vel cura frequens, vel vota precaria rumpunt.
Proriperis ſtrato, non lentâ pace moveris,
Aut dubiô langves placidi certamine ſomni;
Primus in aſtra labor; ſanctæ componeris aræ,
Divinis precibus, quas non in murice fultus,
Sed flexo plerumq; genu, ſine tegmine fundis.

Ardet ad æthereas magnis fervoribus aras.

Quis fervor? quæ flamma Tuos exercet amores?
Cùm ſuper altari, præſentia Numina tractas,
Quando Deum fert uncta manus, quem ſufficis ipſe,
Ore Tuo, virtus quamvis Divina laboret,
Quod non ante fuit, Cæleſti munere ſiſtens.
Conſiliis hinc aula patet, quæ publica Regni

Ius, & conſilium pectora ſancta tenent.

Commoda ſuſtentant; aut ſi jus Curia poſcit,
Iudicio recreatur inops, pupillaq; cauſa.
Prandenti brevis hora ſat eſt, quam lectio condit,
Aut prudens ratio, reſponſaq; docta virorum.
Menſæ Muſa ſubit; quidquid vel Homerica laurus,

Hiſtoriæ ſtudijs tota ſepulta dies

Vel Civilis habet Lucani Pharſalis æqui,
Annæuſve ſenex; quidquid proba ſuada Cromeri,
ŁVBIENIVSve Tuus, Lechicis aluère triumphis,
Et centum veteres faſti, Tuus involat ardor,
Donec cæna levis, nec inani fumida luxu
Occupet invitum, cujus Tibi rarior uſus.
Sic menſes, annoſq; teris. Non permeo vaſtum
Officii pelagus, non publica munia Regni,
Laurigeros faſces, & acerbi ſerta laboris.
Huc calamum duxiſſe ſatis; Iam mille trophæa
Amplius imperium populi, pluresq; curules
Optima Romulei tibi flectimus aſtra Galeri,
Cum ſub Principibus reqvieſcunt carmina plantis.

